

DIALOG

Camelia Maxim:

„Nu suport renunțarea“

■ **Sînteți un actor care pe scenă se risipește în mulțimea măștilor, sau se adună pentru a se recunoaște mai adînc?**

□ Nu știu. Dar dacă vorbesc despre ultimul spectacol, *La Jlgânci*, pentru că mi-e mai apropiat, nici nu cred că am timp să mă gîndesc, să conștientizez o relație între rolul-mască și condiția actorului. În orice caz, cred că sînt un actor care se implică enorm în ceea ce se întîmplă pe scenă și simt că așa se duce toată energia, iar la capătul unei serii de spectacol sînt sfîrșită. Există însă și o satisfacție în epuizare, o bucurie care nu știu dacă e a risipirii sau a regăsirii de sine.

■ **Există tentații ale teatrului modern, altceva ce ați vrea să începeți?**

□ Altceva vreau tot timpul. Ce? – nu știu. Fiecare regizor vine cu o propunere, cu un univers al lui; fiecare a însemnat altceva, mai ales în această stagiune. Mă atrage să lucrez mai mult în teatrul gestual, imaginînd – nu prin dans, ci prin maxima investire cu sens a gesturilor – o situație, o stare specială de comunicare. Tot „cinema-ul interior” – ca să-l citez pe Hausvater – există în teatrul gestual. E imposibil să te exprimi fără să ai înăuntru – în minte, în suflet – foarte clar ceea ce ai de exprimat. Mă interesează disponibilități noi de mișcare, de comunicare prin sunete care pot funcționa ca semn magic al unui text întreg. Mă simt sfîșită de tot ceea ce înseamnă experiment.

■ **Cum ați defini experimentul?**

□ Căutare: a mea, cu mine... Mă caut pe mine. Prin venirea lui Hausvater, a regizoarei Paula Bouffieux, prin propunerea lui Dragoș Galgoțiu cu *Teatrul-seminar*, anumite latențe de expresie artistică au trecut în fapt. Mi-am descoperit unele resurse, pe altele le presimt, dar nu încerc să propun nimănui, niciodată, nimic. În general, aștept. Am mai mare încredere în regizori, în ceea ce cred ei despre mine. Pînă la un anumit punct, desigur, pentru că și ei pot greși.

■ **Ați avut în această stagiune roluri foarte diverse: în *Teatrul-seminar* – *Ispita perpetuă a cuvîntului*, în *Eden* – *eliberarea de cuvînt și reîntoarcerea la gest*.**

□ Cred că sînt un actor norocos. Mă gîndesc mai ales la rolurile din ultimul timp, la cele pe care le-am amintit deja, dar și la cel din *Richard III* – *Lady Anne*.

■ **Ați mai întîlnit acest rol?**

□ Da, în Institut. Dar nu mi-am dorit să-l joc, nu e un rol la care am visat (dacă se poate spune că am visat vreodată la un rol). Mi-aduc aminte că în facultate, în anul II, cînd se studia Shakespeare, nu am simțit o atracție deosebită pentru el. Am încercat să-l înțeleg. Acum e un fel de continuare, și cred că mai e de lucru la el. Nu e încheiat. E un drum larg și în fiecare seară descopăr parcă alte deschideri. În *Richard III*, ca de fapt în orice alt spectacol deja primit de public, nu găsesc însă spațiul care acceptă improvizația, căutarea liberă.

■ **Probabil că fiecare actor simte nevoia să aducă noile experiențe scenice în rolurile deja rodite.**

□ Există personaje la care simți că se află într-un cîmp deschis de semnificații. Sînt spectacole vaste, ca *Richard...*, unde e nevoie parcă de o oprire și de o reîncepere. Sigur că în fiecare seară lucrez altfel asupra unor nuanțe. Dar cu cît încerc, simt că rolul încă nu e terminat.

■ **De ce credeți că vă ferește, vă apără teatrul?**

□ Cred că mă ferește de contactul prea strîns – și istovitor astfel – cu realitatea. Nu știu cît e de bine: nemiavînd timp să mă plimb, să observ lumea de pe stradă, trăiesc într-un fel de izolare. Chiar drumul către casă e umplut cu gîndul lumilor de pe scenă. Deci este totuși o izolare „plină” și din cauza aceasta nici

nu simt oboseala. Am și niște colegi extraordinari – toți sînt pasionați, există chiar un fanatism pentru profesie. Sîntem un grup de actori care lucrează cu fiecare regizor ce vine în teatru. Și ceea ce facem e pentru noi ceva esențial, absolut. E ca aerul.

■ **Nu vă e teamă totuși că teatrul vă dislocă din lumea familiară?**

□ Ba da. Dar nu am timp să mă gîndesc prea mult. După ce ies din scenă sînt încărcată de energia psihică a personajului meu. Nu reușesc să mă detașez imediat și prelungirea gîndurilor de pe scenă mă face să continui să reflectez asupra mea în raport cu personajul, cu lumea lui. E o fragmentare inconștientă, care uneori mă conduce în niște zone ciudate.

■ **Și cum vă regăsiți în aceste frînturi de oglinzi în care vă puteți pierde?**

□ Am o natură sănătoasă. Cred că nu sînt un om prea fragil. Reușesc să mă echilibrez, să revin la mine – cea care cred că sînt și să o iau de la capăt de fiecare dată. Personajele pe care le port cu mine își prelungesc reciproc existențele. Dar ceea ce am făcut pînă acum sînt fragmente, încercări, variante...

■ **...Experimente cu propria ființă.**

□ Da. Și sper să continue așa. Un început are mai multe ramificații. Fiecare experiență atrage de la sine o altă experiență. Nimic nu e terminat. Depindem de regizori, dar cred că și noi sîntem pentru ei o hrană, o sursă de energie spirituală. Publicul e un partener. În funcție de compoziția sălii simți ce să-i dai și cît. Trebuie uneori să i te sustragi, să-l păcălești puțin. Există momente, în diferite spectacole, cînd e prea concentrată situația, starea e prea densă și are nevoie de o lărgire. Dar cînd simt că regizorul are încredere în mine am capacitatea de a mă arunca în direcția pe care mi-a arătat-o. Nu suport renunțarea. Noi sîntem ca un aluat. Așteptăm să fim modelați, să ne coacem la focul încet al ideilor care se nasc pe scenă, să fim folosiți. Facem cu noi orice.

ADINA BARDAȘ